

Внаслідок підготовки проектів землеустрою території населеного пункту сільська, селища, міська рада чи об'єднана територіальна громада:

матиме повну інформацію про стан земельного фонду населеного пункту, це поміж іншого допоможе врегулювати питання податків та земельного фонду;

отримає інформацію про вільні та незатребувані землі;

отримає змогу планувати розбудову населеного пункту згідно генплану забудови;

матиме повну інформацію про обмеження у використанні землі;

отримає дані про межі всіх земельних ділянок та всю необхідну документацію по землях, які вільні або перебувають в запасі. В майбутньому ці землі можна виділити бажаним без підготовки документації із землеустрою.

Загалом проект землеустрою щодо впорядкування території населеного пункту та проект впорядкування території населених пунктів для містобудівних потреб може стати прекрасним початком для діяльності новостворених територіальних громад, а також для повноцінного життя громади населеного пункту. Населені пункти отримають можливість для грамотної подальшої розбудови.

Список використаних джерел

1. Карпенко А.М. Шляхи удосконалення використання земельних ресурсів у сільськогосподарському виробництві / А.М. Карпенко // Вісник Білоцерківського державного аграрного університету : зб. наук. праць. – Вип. 63. – Біла Церква, 2009. – С. 143-146.

2. Черевко Г. Земельні відносини як чинник ефективності використання землі / Г. Черевко, Г. Земляна. [Текст]: навч. посіб. // Аграрна економіка: земельні відносини і використання землі. – 2010. – Т. 3. – № 1–2. – с.

3. Буряк М.В., Розум Р.І., Вітровий А. О. Становлення та розвиток комп'ютерної графіки в геодезії. SworldJournal № 4-1 Svishtov, Bulgaria 2020. С.93-97.

4. Розум Р.І., Буряк М.В., Вітровий А. О. Економічна ефективність геодезичного виробництва та шляхи її підвищення. Modern engineering and innovative technologies № 12-2 Sergeieva&Co Karlsruhe, Germany 2020. С.89-92.

Максим Масник

студент,

Західноукраїнський національний університет

ВПЛИВ ПРИРОДНИХ УМОВ НА ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬ У СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ

У сільськогосподарському виробництві економічний процес відтворення незалежно від його суспільного характеру завжди переплітається з природним. Тому раціональне управління в цій галузі вимагає знань і вмілого використання не лише економічних законів, а й законів природи. Тісний взаємозв'язок

економічних процесів з природними зумовлює значний вплив останніх на результати господарської діяльності, що впливає на темпи відтворення.

Звідси можливість різкіших коливань темпів нагромадження порівняно з іншими галузями. Якщо в промисловості людина повністю може впливати на процеси виробництва, то в сільському господарстві така можливість обмежена, адже тут об'єктом діяльності людини є живі організми: рослини і тварини; біологічні процеси їх протікають за певними законами природи і об'єктивно вимагають пристосування всього ритму виробництва до ритму природи: до природного проходження виробничого процесу. У сільському господарстві неможливо прискорити виробничий процес, як у промисловості. Це пояснюється тим, що предмети праці знаходяться під впливом природних процесів, протікання яких вимагає певного часу. При цьому процес праці переривається на час, необхідний для протікання біологічних процесів в предметах праці. Наприклад, час виробництва озимої пшениці становить 10 міс., а робочий період місяць. Процес праці переривається в проміжках між сівбою,

внесенням добрив, весняним боронуванням і збором урожаю. Звідси повільний оборот капіталу, зумовлений великою різницею між часом виробництва і робочим періодом.

Велика різниця між часом виробництва і робочим періодом зумовлює таку особливість, як сезонність виробництва і використання трудових ресурсів і техніки. У певних межах її можна згладжувати виготовленням інших продуктів, які мають неоднаковий час виробництва і робочий період. Йдеться про таке відтворення та організацію виробництва, що поєднує основні й допоміжні галузі, промислові підприємства і промисли залежно від економічних і природних умов.

На відтворення в аграрному секторі економіки суттєво впливає родючість землі. В сільському господарстві земля є головним засобом виробництва, при правильному використанні вона постійно відновлює свою родючість, більше того, якісно поліпшується. В результаті різниці в природних умовах, насамперед різної родючості землі, на відміну від інших галузей праця однакової кваліфікації та фондоозброєності дає різні результати, тобто продуктивність праці визначається тут передусім продуктивністю природних факторів.

Отже, за інших рівних умов темпи відтворення залежать від природи і родючості землі. Вплив природних факторів на результати виробництва можна обмежити розвитком продуктивних сил. Йдеться про економічну родючість, підвищення якої досягається через раціональне використання землі, систематичне впровадження нових технологій, досягнень науки і техніки, поліпшення культури землеробства тощо. Маючи таку властивість, як родючість, земля безпосередньо впливає на результативність виробництва, а та обставина, що вона підвищується, передбачає підвищення темпів відтворення.

Родючість ґрунтів, природні та біологічні процеси справляють значний вплив на спеціалізацію виробництва, на поєднання окремих галузей сільського господарства. Оптимальне поєднання їх характеризується відповідною технологією виробництва і, як наслідок, визначеним набором засобів і предметів праці. У зв'язку з цим напрям капітальних і виробничих витрат в господарствах

різної спеціалізації неоднаковий. Через це однією з найважливіших особливостей відтворення в аграрному секторі економіки є те, що формування виробничого потенціалу цієї галузі здійснюється відповідно до природних і економічних умов, неоднорідність яких, наприклад, в Україні характерна не лише для ґрунтовокліматичних зон Полісся, Лісостепу, Степу, а й для окремих областей і районів. Для кожного господарства відповідно до спеціалізації важливо встановити таку структуру засобів виробництва, яка б забезпечувала найбільший вихід валової та товарної продукції при низькій собівартості.

Список використаних джерел

1. Кулинич П.Ф. Семчик В.І., Шульга М.В. Державне управління у сфері використання та охорони земельних ресурсів. Земельне право України. Академічний курс : підручник. К. Вид. Дім «Ін Юре», 2008. 600 с.

2. Гринько С.В. Правові аспекти реєстрації прав на землю : монографія. К. "Київський університет", 2004. 172 с.

2. Методичні рекомендації щодо розроблення проектів землеустрою, що забезпечують еколого-економічне обґрунтування сівозміни та впорядкування угідь [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/FIN93588.html

Софія Місик

студентка,

Західноукраїнський національний університет

ЗЕМЛЕВПОРЯДКУВАННЯ В МІСТАХ ТА ІНШИХ НАСЕЛЕНИХ ПУНКТАХ

Міста й інші населені пункти - це території, що знаходяться під забудовою, площами, вулицями, промисловими зонами, лісами, парками, водоймами та землями, використовуваними для сільськогосподарського виробництва. На території міст і інших населених пунктів є зони природоохоронного, оздоровчого, рекреаційного, історико-культурного, промислового і транспортного призначення. Функціональні завдання цих територій визначені генеральними планами забудови міст і селищ. Зонування міської території регулюється законом України "Про основи містобудування".

Землевпорядкування в містах та інших населених пунктах включає:

- розробку планів використання міських земель;
- правове зонування міських земель;
- проведення інвентаризації земель;
- виявлення територіальних резервів і створення резервних земельних фондів;
- розробку проектів організації використання земель сіл і селищ;
- розробку планів земельно-господарського устрою земель, які не підлягають забудові або тимчасово не забудовуваних земель;